

Josefine
Cronholm
∞
Ember

Jazzsångpoesi

Josefine Cronholm
Ember

Skivbolag: Stunt Records

Recenserad av: Bengt Eriksson

Sök efter den här artisten på...

Dela den här recensionen:

<http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/http://www.lira.se/skivrecension/ember/2>

Så gott som varje gång det kommit ett nytt album med Josefine Cronholm brukar jag tänka att hon är väl den bästa av de yngre svenska jazzsångerskorna, särskilt i facket jazzsångpoesi? Och nu var det dags igen. Nya albumet Ember innehåller egna låtar, som hon komponerat och diktat till sin egen röst. Orden är lika viktiga som melodierna och viktigast är rösten.

De blir en treenighet. Existentiellt och meditativt, så kan budskapet sammanfattas. Med tillägget glädje: de är glädjesånger över livet. Stillsam och innerlig sång med jazz- och faktiskt blueskänsla till sparsamt komp. Här finns en hel kvartett musiker – Torben Snekkestad, olika blås, Makiko Hirabayashi, piano, Thommy Andersson, bas, och Lisbeth Diers triummor/slagverk – men varje musiker spelar både var- och sparsamt med utrymme för luft mellan tonerna.

De backar upp och lyfter fram Josefine Cronholms melodier, texter och röst: hennes röst som är både klar och återhållet starkt och dessutom vid behov kan lägga in rytmer före och efter en ton. Vackert med sväng, fast man kanske inte hör att det faktiskt svänger riktigt ordentligt de tre, fyra första gångerna man lyssnar. Snekkestad kan också komma igång med spräck på saxofonen medan Hirabayashi spelar pianotoner på det där körsbärsblomslätta sättet som verkar vara tradition i Japan.

Det kan också ta tre, fyra lyssningar innan melodiernas skönhet har smugit fram. Som den melodiska, mycket vackra From my window och mer rytmiska, fast också melodiska Horses, där Cronholm även sjunger ordlöst men så melodiskt att det inte kan kallas scat. Också vackert när hon i sistaspåret Love song sjunger till en mörkare, brummande saxofon.

Som paus mellan de egna kompositionerna har Josefine Cronholm lagt in en tolkning av Blackbird (alltså Paul McCartneys låt till Beatles). Varför det? Tänkt som referens eller? Också den sjunger hon melodiskt och fint men med sin mer distinkta popmelodi tycker jag att Blackbird snarare stör än kompletterar.